

Sygn. akt **IV Ka 227/24**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mirosław Kędzierski

Sędziowie Sądu Okręgowego Anna Warakomska

Sądu Okręgowego Małgorzata Bonisławska-Kania

Protokolant stażysta Damian Biesiekierski

przy udziale Sebastiana Lefka - prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świeciu

po rozpoznaniu dnia 16 kwietnia 2024 r.

sprawy **A. K.**, s. J. i M., ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 233 § 1 k.k. w zb. z art. 234 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świeciu

z dnia 28 grudnia 2023 r. sygn. akt II K 759/22

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. K. kwotę 840,00 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;
- wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 180,00 (sto osiemdziesiąt) złotych za II instancję i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie 50,00 (pięćdziesięciu) złotych.

SSO Małgorzata Bonisławska-Kania SSO Mirosław Kędzierski SSO Anna Warakomska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 227/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2.	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Świeciu z 28.12.2023 r., sygn. II K 759/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	
--	--

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.a,b	Obrońca wyrokowi zarzucił	# zasadny
2.	1. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez naruszenie art. 2 §1 pkt 1 i §2 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 391 §1 kpk poprzez niezasadne i sprzeczne z prawem oddalenie wniosku dowodowego obrońcy,	# częściowo zasadne
3.		# niezasadne
4.		
5.		
6		
7.	2. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez naruszenie art. 7 kpk poprzez przeprowadzenie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego poprzez danie wiary zeznaniom B. K., R. i J. K. i odmowy waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, a także poprzez sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zeznań złożonych przez A. K. w związku ze złożonym zawiadomieniem, niedokonanie dostatecznej oceny dowodu w postaci pism dotyczących postępowań sądowych cywilnych,	
8.		
9.		
10.		
11.		
12.		
13.		
14.		
15.		
16.		
17.		
18.	3. W konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych poprzez	

ustalenie, że A. K. sfalszował przedłożone faktury, a także fałszywie zeznawał i oskarżył B. K..

4. Z ostrożności procesowej na wypadek nie podzielenia powyższych zarzutów podniósł obrazę przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwą wykładnię art. 233 §1 kk oraz art. 234 kk w zw. z art. 271 §1 w zb. z art. 273 kk w zw. z art. 11 §2 w zw z art. 12 §1 kk i ich zastosowanie w niniejszej sprawie.

5. Z ostrożności procesowej podniósł zarzut rażącej niewspółmierności kary i wymiarzenie jej w sprzeczności z dyrektywami zawartymi w art. 53 i 54 kk.

Oskarżony „zarzucił wyrokowi że Sąd;

6. bezkrytycznie dał wiarę obciążającym go zeznaniom mojej byłej żony B. K.....;

7. bezkrytycznie dał wiarę zeznaniom powołanych przez jego żonę na świadków oskarżenia R. K. i J. K.....;

8. pominął przeprowadzenie wniosku dowodowego z przesłuchania świadka obrony M. K. (2).....;

9. pominął przeprowadzenie wniosku dowodowego z przesłuchania świadka obrony M. B. (1).....;

10. za wiarygodny dowód uznał zeznania K. P. której zeznania kwestionują wiarygodność opinii biegłego w zakresie badania pisma.....;

11. błędnie przyjął, że w momencie jego wyprowadzki z domu w Ś. zabrał

ze sobą dokumentację księgową firmy (...) (...) (...)', którą następnie przechowywał w domu w W.....;

12. błędnie przyjął za udowodnione, że oryginały dokumentacji księgowej za lata 2008-2011 zostały zniszczone.....;

13. przy wyrokowaniu pominął całkowicie fakt, że pieczętka o treści (...) pozostała w domu przy ul. (...) w Ś.....;

14. przy wyrokowaniu pominął całkowicie fakt, że komputery należące do firmy (...)”, na których były zapisane w formie elektronicznej wszelkie dokumenty wygenerowane na potrzeby tej firmy pozostały w domu przy ul. (...) w Ś.....;

15. błędnie przyjął, że faktury nr (...) są nierzetelne i zostały wystawione przez niego celem fałszywego oskarżenia mojej byłej żony B. K.....;

16. Sąd błędnie przyjął, że celem złożenia przez Spółkę (...) Sp. z o.o. zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa był jego zamiar skierowania przeciwko żonie B. K. fałszywych oskarżeń.....;

17. Sąd błędnie uznał, że wzywał wcześniej swoją żonę za pośrednictwem syna J. do wydania mi elektronarzędzi.....;

Nadto w jego ocenie”

18. działania Prokuratury Rejonowej w Świeciu przeprowadzone w tej sprawie były wyjątkowo starannie, rzetelnie i drobiazgowo. W wyniku tych działań i analizy zebranego materiału dowodowego Prokuratura Rejonowa

	w Świeciu dwukrotnie umorzyła nadzorowane postępowanie.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Przed odniesieniem się do poszczególnych zarzutów apelacji należy zwrócić uwagę na nieprawidłową konstrukcję tej części apelacji, w której zawarte są zarzuty odwoławcze. Autor apelacji postawił bowiem zaskarżonemu wyrokowi zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego obok zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Błąd ten zdaje się wynikać z nieodróżnienia przez skarżącego pierwotnych źródeł uchybień od ich następstw. Oczywistym jest, iż dopuszczenie się przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych, może skutkować błędnym zakwalifikowaniem czynu będącego przedmiotem rozpoznania. Nie oznacza to jednak, że sąd popełnił w takiej sytuacji dwa uchybienia. Warto w tym miejscu przypomnieć pogląd Sądu Najwyższego wyrażający się w tezie: "Obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu. Natomiast nie ma tej obrazy, kiedy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego" (wyrok SN z 21 czerwca 1978 r. w sprawie I KR 124/78, OSNPG 1979/3/51).</p> <p>Ad. 1 , 8 -9. Uprawnienie do przeprowadzenia dodatkowych w zestawieniu z ciężącym na przewodniczącym obowiązkiem</p>		

baczenia, by zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy, nie oznacza obowiązku przeprowadzenia wszystkich dowodów, jakie hipotetycznie mogłyby cokolwiek wnieść do sprawy. Dowodzenie jakiegokolwiek faktu w procesie karnym musi być uzasadnione rzeczową potrzebą, a nie formalistycznym przeświadczeniem skarżącego, że konieczne jest wykorzystanie wszystkich dostępnych źródeł dowodowych. Nieuprawnione jest bowiem stanowisko, że każda inicjatywa dowodowa winna być bezkrytycznie akceptowana przez sąd. Stwierdzić bowiem należy, że wprawdzie sąd orzekający ma obowiązek przeprowadzania dodatkowych dowodów ale dopiero wówczas, gdy dokonując ich oceny uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości, co do stanu faktycznego sprawy, więc powinien być uzupełniony. Sąd I instancji uznał, że materiał dowodowy w tym konkretnym zakresie jest pełen a „Sąd zobowiązany jest do przeprowadzania dodatkowych dowodów czy to z urzędu czy na wniosek strony tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Innymi słowy w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania” (wyrok SN 2003-05-28 OSNwSK 2003/1/1136). W konsekwencji nie było celowym przesłuchanie M. K. (2) i M. B. (2) na okoliczności wskazane przez obrońcę w jego wniosku (k. 411, 422), nie wносиło niczego istotnego do sprawy, skoro główni świadkowie zostali przesłuchani bezpośrednio przez sąd rozpoznający sprawę. Ma natomiast rację obrońca, że sąd I instancji wadliwie wskazał podstawę prawną

orzeczenia o oddaleniu wniosku dowodowego, jednakże nie wykazał on by to uchybienie, samo w sobie miało wpływ na treść wyroku.

W konsekwencji, w ocenie Sądu Okręgowego zebrany w sprawie materiał dowodowy dawał podstawy do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności ten materiał był wystarczającym do przypisania oskarżonemu winy w zakresie stawianych mu zarzutów.

Ad. 2 - 3, 6 -7, 10 - 17, 18. Zarzuty niezasadne.

Zgodnie z utrwalonym od lat poglądem, wyrażanym tak w doktrynie jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnętrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej.

Skarżący, wyrażając własną odmienną oceną dowodów i wyprowadzając własne wnioski w tym zakresie nie wykazali w wiarygodny i przekonujący sposób, aby ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti nosiła cechy dowolności (wykraczając tym samym poza granice ocen swobodnych zakreślone dyrektywami art. 7 k.p.k.). Tego rodzaju uchybień jakie skarżący

podnosił w związku z oceną czynu zarzucanego oskarżonemu, aby rodziły one wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku w tym zakresie, Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie jednak nie stwierdził. Rzecz w tym, że dla skuteczności zarzutu tego rodzaju (ukierunkowanego na kwestionowanie oceny dowodów) nie wystarczy wysłowienie własnego stanowiska, odmiennego od ustaleń Sądu meriti. Konieczne jest natomiast wykazanie w oparciu o dowody i ich wnikliwą ocenę, że ustalenia te są błędne, wskazanie możliwych przyczyn powstałych błędów i wszechstronne uargumentowanie własnego odmiennego stanowiska.

Sąd Okręgowy stwierdził, że skarżący tego rodzaju argumentacji i na takim poziomie jej przekonywalności, nie przedstawili. Wbrew ich twierdzeniom, analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala w pełni na podzielenie przekonania Sądu meriti o tym, iż oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona zarzucanego mu czynu. Niedostatecznie pogłębiona argumentacja skarżących całkowicie traci swą przekonywalność w konfrontacji ze zgromadzonymi w sprawie dowodami zwłaszcza w postaci wiarygodnych zeznań świadków, innych dokumentów, których łączna synteza w pełni oddaje całokształt okoliczności zdarzeń będących przedmiotem oceny i która bez wątpienia pozwalała Sądowi pierwszej instancji na przyjęcie prawidłowych ustaleń w zakresie, które włączone zostały do podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku.

Apelacje nie dostarczają dostatecznych argumentów mogących przemawiać za zasadnością ich uwzględnienia, a co za tym idzie, uzasadniać możliwości odmiennego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, te środki odwoławcze zawierają jedynie odmienną, jednostronną ocenę materiału dowodowego, a podniesione w nich argumenty mają charakter stricte polemiczny a w szczególności abstrahują od treści zebranych dowodów.

Analiza treści sformułowanych przez skarżących zarzutów oraz ich uzasadnienia prowadzi do wniosku, że skarżący dokonania błędnych ustaleń faktycznych upatrują przede wszystkim w nieuprawnionym - ich zdaniem - obdarzeniu wiarą zeznania pokrzywdzonej oraz potwierdzających jej relację zeznań świadków R. K. i J. K. przy jednoczesnym zdyskredytowaniu wyjaśnień oskarżonego.

Tymczasem Sąd Rejonowy dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w tej części rozważył szczegółowo i wszechstronnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznania wszystkich świadków oraz wyjaśnienia oskarżonego. Wskazał którym i dlaczego dał wiarę oraz którym zeznaniom i wyjaśnieniom nie dał wiary, przedstawiając motywy swoich ocen.

Skarżący nie wykazali, aby w zaskarżonym wyroku, przy ocenie wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków, oraz dokumentów zebranych w sprawie, Sąd dopuścił się obrazy art.7 kpk.

Apelacje zawierają odmienną ocenę dowodów, korzystną dla

oskarżonego i sprowadzają się do założenia, że zeznania świadków, którzy zeznawali „niekorzystnie” dla oskarżonego są niewiarygodne i należy odmówić dania im wiary, a uznać za wiarygodne odmienne twierdzenia oskarżonego.

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego przekonuje, że w kwestiach istotnych w sprawie, zeznania świadków B. K., R. K. i J. K. są konsekwentne i stanowcze i w istotnych dla rozstrzygnięcia kwestiach ze sobą zbieżne.

Nadto oceniając ich zeznania, trzeba podkreślić brak jakiegokolwiek tendencyjności czy złośliwości w ich relacjach. Chcąc zatem zdyskwalifikować te dowody, należałoby przyjąć, że w toku całego postępowania świadczyli w złą wiarę, że zdecydowali się fałszywie oskarżać – to znaczy umyślnie i nieprawdziwie niewinnego człowieka. Brakuje jednak jakichkolwiek danych, które czyniłyby tę czysto teoretyczną tezę choćby w niewielkim stopniu prawdopodobną.

Finalnie sąd odwoławczy w pełni podziela ocenę zeznań wszystkich świadków dokonaną przez sąd i dokumentów oraz wyjaśnień oskarżonego przez Sąd I instancji zawartą na str. 5-9 uzasadnienia, powołuje się na nią nie dostrzegając powodu jej powielania.

Bez istotnego znaczenia procesowego są argumenty oskarżonego eksponującego postanowienia Prokuratora, który dwukrotnie umorzył postępowanie w sprawie, skoro finalnie w toku postępowania odwoławczego zostały one uchylone i wniesiono akt oskarżenia.

Ad. 4. Zarzut niezasadny.

Rozstrzygnięcie Sądu nie narusza prawa materialnego, sąd odwoławczy podziela argumentację sądu I instancji zawartą na str. 9 – 11 uzasadnienia wyroku odnośnie wyjaśnienia przyjętej podstawy prawnej wyroku, nie widzi powodów do jej powielania.

Tym bardziej, że apelacja w znacznej części sprowadza się do przedstawienia teoretycznych poglądów doktryny i judykatury dotyczących niektórych czynów poszczególnych czynów przypisanych oskarżonemu, które nie mają odniesienia do realiów sprawy. Z kolei nie budzi wątpliwości, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim przy popełnieniu przestępstwa fałszywego oskarżenia i fałszywych zeznań.

Szczegółowa analiza treści złożonego do Prokuratury Rejonowej w Świeciu pisma z dnia 22 kwietnia 2020 roku wskazującego na możliwość popełnienia przez B. K. przestępstwa przywłaszczenia narzędzi na szkodę (...) sp.z.o.o. z siedzibą w Ś. i następnie treść zeznań oskarżonego z dnia 08 maja 2020 roku w świetle zebranych dowodów w sprawie, nie pozostawiają wątpliwości co do świadomości oskarżonego nieprawdziwości swoich twierdzeń.

Ad. 5. Zarzut niezasadny Sąd I instancji przy wymiarze kary A. K. uwzględnił okoliczności wymienione w art.53 kk, a nadto wymierzył mu karę blisko dolnej granicy ustawowego zagrożenia; kara pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu w wysokości 7 miesięcy jest adekwatna do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości

czynu oraz spełni ona wobec niego cele kary w zakresie wychowawczego oddziaływania; nie sposób uznać za rażąco niewspółmiernie surową karę orzeczoną w wysokości niemal równej dolnej granicy ustawowego zagrożenia a przy tym orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Nie ma żadnych podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary także z uwagi na fakt, że oskarżony swoim działaniem wyczerpał znamiona kilku przepisów prawa karnego, przyjęto kumulatywną kwalifikację jego czynu.

Wniosek

Obrońca wniósł o:

1. uniewinnienie oskarżonego

1. ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,

2. nieobciążanie oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego.

. Oskarżony wniósł o:

a) uniewinnienie go od uznania winnym popełnienia zarzucanego czynu - to jest co do punktu I wyroku

b) uchylenia ciężącego na nim obowiązku zapłaty na rzecz B. K. kwoty 2000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę — to jest co do punktu III wyroku

c) uchylenia ciężącego na nim obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kwoty 120 zł tytułem opłaty sądowej i kwoty 1035,68 zł tytułem

zasadny

częściowo zasadny

niezasadne

wydatków sądowych - to jest co do punktu IV wyroku	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
<p>Wobec ustaleń i argumentacji Sądu Rejonowego skarżący nie przedstawili przekonującej argumentacji pozwalającej na zmianę zaskarżonego wyroku w postulowanym zakresie. Apelacje zawierają odmienną a przy tym głośną ocenę dowodów, korzystną dla oskarżonego i sprowadzają się do stwierdzenia, że dowody „niekorzystne” dla oskarżonego, są niewiarygodne i należy odmówić dania im wiary, a uznać za wiarygodne odmienne twierdzenia oskarżonego.</p> <p>Sąd I instancji zasadnie uznał też , że materiał dowodowy jest pelen i w konsekwencji nie było celowym jego uzupełnienia o zeznania kolejnych świadków.</p> <p>Z kolei wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest sprzeczny z treścią art. 437 § 2 k.p.k. Nie zachodzą też przesłanki wskazane w art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k.</p> <p>Nie ma żadnych podstaw do negowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji.</p>	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Orzeczenie o winie i karze	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Argumentacja jak powyżej. Oskarżony niewiarygodny; wskazane dowody obciążające jednoznaczne ; apelacje niezasadne i wyłącznie polemiczne.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
.	
Zwięźle o powodach zmiany	
.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
.	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	Od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej zasądzono koszty zastępstwa procesowego w oparciu o art.627 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art.636§1 k.p.k. Skoro to oskarżony spowodował postępowanie odwoławcze, to wobec nieuwzględnienia środka odwoławczego jego i jego

obrońcy, to on ponosi jego koszty. Opłatę wymierzono w oparciu o przepisy art. 2 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r..o opłatach w sprawach karnych.

7. **PODPIS**